

XI. PIUSZ PÁPA

Irta: Paul Claudel

Ismét halott tehát a vatikáni nagy aggastyán és holnap másik vörös férfiú lesz annak rendjén fehér férfiú, hogy fejére tegye a hármashatalmú tiarát, magára öltse a Bárány szolgáló köntösét, sorra kerüljön Isten képviselőjének döbbenetes szerepében és tisz legyen a népek kezében. Ez az egész hierarchia, amely valaha fedezte és elrejtette, lába alá görnyedt. Mai napság a királyok és a parlamentek feje fölött, az egész Emberiség az, az, amit a régi teológia az Oecumenek földjének, vagyis a lakott világnak nevez, az Isten gyermekének lelkéhez áhítózó fülek millióinak száza az, a nyelveknek és törzseknek ama kusza zshivajgása az, melyről a Jelenések Könyve szól, amelyhez közvetlenül fordul egy csaknem színevesztett hang. Hallottam valaha ezt a reszkeleg hangot, ezt a szárnyaló könyörgést, amely egy élősdí pandemonium közepette hasított keresztül az Óceánokon:

— *F i a c s k á i m* — *mondotta* —, *szeressétek egymást. Ellenségeitek lettem talán, mert az igazságot mondom nektek?*

De ünnepiesen előre elkészített beszéd helyett egy utolsó szó röpönt el ezekről a hülő ajkokról. Az egész földkereksége meghallotta. Az irigységtől, a kapzsi vágy, a gyűlölet által korbácsolt indulatok vad tombolásán át leszállott az elhomályosult lelkiismeretek mélyére ez a szó: *Béke*. És azt hiszem, nem csalódom, ha azt mondom, hogy ez a szó, amelyben összetömörül az elhúnyt pápa egész végrendelete, ugyanaz, amelyet az új pápa fölvesz, hogy újra elvesse magának a világ négy égtája felé.

Szeptember havában XI. Piusz pápa felajánlotta életét a békéért. Megrendülve látjuk most, hogy ezt a feláldozást elfogadták.

Szent Atyánk, szállj fel a mennyekbe és légy szószólója ügyünknek! A Szentírásból tudjuk, hogy a főpap köntöse valamikor a világegyetemet jelentette. Mit mondjak arról a mérhetetlen gyolcsról, amelyet te ebben a pillanatban Teremtőnk arculata előtt kibontasz? A próféta így kiáltott fel egykor: — *Ki az, aki basszorai bíborral festett ruhában érkezik? Nemcsak a zsidószüret az, nemcsak Idumea habzó nedve, amitől szemfedőd szennyes. A világháború hekatombáinak, a spanyol öldöklésnek, a távolkeleti gyilkolásoknak vére patakzik rajta. Hát még ez mind nem elég? Hát az emberi téboly újból megrepesztetni készül a bolygó kérgét? Beteljesül hát a próféta szava, hogy minden ami zöld, veszendőbe megy? Ugy lesz, hogy a tengerek harmada vérré változik? Az Emberiség kénytelen lesz a hegyekhez könyörögni, fedezzék őt, hogy menekülhessen a tűznek és öldöklő méregnek árában? Napkelet királyai elsánják rá magukat, hogy átlépjék a határt, amelyet a keresztvíz folyója szeg lovasaik száguldó rohama ellen?*

Egy szó állítja meg ma őket: **BÉKE**. Ugyanazoknak az ajkaknak lehelletéből vette testét, amelyek így szóltak egykor a tengerhez:

— *Tace! Obmutescet!*